EFEMERIDA

PETER WATTS și DERRYL MURPHY

Traducere din limba engleză

ROXANA BRÂNCEANU

Biologul britanic Peter Watts a publicat în *Tesseracts, On Spec, Divine Realms, Prairie Fire* **și în alte reviste. Este autorul bine-primitei serii „Rifters", care cuprinde romanele** *Starfish, Maelstrom* **și** *Behemoth: B-Max,* **iar prozele lui scurte au fost colectate în** *Ten Monkeys, Ten Minutes.* **Ultimul său roman este** *Blindsight.*

Scriitorul canadian Derryl Murphy a publicat în *Realms of Fantasy, ArrowDreams, Trans Versions, Tesseracts, Land/Space, neo-Opsis, Open Space* **și în alte părți. Prozele scurte i-au fost colectate în** *Wasps at the Speed of Sound and Other Shattered Futures.*

Aici ei își unesc forțele pentru a arunca o privire sfâșietoare asupra copilăriei aparte a unui copil foarte neobișnuit...

- Te urăsc.

O fetiță de patru ani. O cameră la fel de goală ca un acvariu.

- Te ***urăsc.***

Pumnii mici, încleștându-se: una dintre camerele de filmat, pe înregistrare, focaliză automat pe ei. Alte două îi urmăreau pe adulți, mama, tatăl, în părți opuse ale încăperii. Mașinile supravegheau jucătorii: la o jumătate de lume distanță, Stavros supraveghea mașinile.

- ***Te urasc te urăsc te URĂSC!***

Fetița țipa acum, cu chipul contorsionat de furie și suferință. Avea lacrimi în colțurile ochilor, dar ele rămâneau acolo, fără să cadă. Părinții ei se foiau ca niște animale nervoase, speriați

de furia ei, obișnuiți cu astfel de izbucniri, dar fără să se simtă în largul lor.

Cel puțin de data asta folosea cuvinte. De obicei doar urla.

Se aplecă spre fereastra opacă, lovind cu pumnii. Fereastra îi prelua asaltul ca un cauciuc dur alb, îndoindu-se ușor, apoi revenindu-și. Unul dintre puținele lucruri din cameră care își reveneau când începea ea; un obiect mai puțin de spart.

- Sst, Jeannie...

Mama ei întinse o mână. Tatăl, ca de obicei, se lăsă pe spate, cu un amestec de furie, resentiment și confuzie pe față.

Stavros se încruntă. ***Un adevărat stâlp paralizat, omul ăsta.***

Apoi: ***Ei nu o merită.***

Copilul care țipa nu se întoarse, spatele ei fiind ca o palmă sfidătoare pentru Kim și Andrew Goravec. Stavros avea o vedere mai bună: fața lui Jeannie se afla doar la câțiva centimetri de camera de filmat de sud-est. Pentru câtă durere arăta, pentru toată suferința pe care Jeannie o simțise în cei patru ani ai scurtei sale vieți fizice, acele câteva micuțe lacrimi care nu vor cădea niciodată erau punctul cel mai apropiat de plâns la care ea va ajunge vreodată.

- Faceți-o ***transparentă,*** ceru ea, trecând brusc de la furie la susceptibilitate.

Kim Goravec scutură din cap.

- Iubito, ne-ar plăcea să te scoatem afară. Îți amintești pe vremuri cât îți plăcea? Dar trebuie ***sa promiți*** că n-o să țipi tot timpul. Nu făceai așa, iubito, tu...

-Acum!

Din nou furie, o pură și intensă mânie a unui copil mic.

Panourile de pe perete erau unsuroase de la repetatele tentative ale degetelor lipicioase ale lui Jeannie de a le deschide

ea însăși. Andrew aruncă o privire rugătoare soției sale: ***Te rog, hai să-i dăm ce vrea.***

Soția lui era mai puternică.

- Jeannie, știm că ți-e greu...

Jeannie se întoarse să înfrunte dușmanul. Camera de la nord prindea totul: mâna dreaptă ridicându-se spre gură, degetul arătător introdus înăuntru. Privirea sfidătoare din acei ochi strălucitori, atenți.

- Jean, iubito, ***nul***

Erau încă dinți de lapte, dar ascuțiți. Mușcaseră până la os înainte ca mami să ajungă măcar la o distanță de la care s-o poată atinge. O pată roșie înflori din gura lui Jeannie, se prelinse pe bărbie ca o repetare perversă a meselor din pruncie, și acoperi într-o clipă partea inferioară a feței ei. Deasupra gurii însângerate, ochii lucioși și furioși spuneau ***te-am prins.***

Fără un sunet, Jeannie Goravec leșină, ochii dându-i-se peste cap în timp ce se prăbușea. Kim o prinse exact înainte ca fruntea ei să lovească podeaua.

- Dumnezeule, Andy, a leșinat, e în stare de șoc, e...

Andrew nu se mișcă. Ținea o mână îngropată în buzunarul jachetei, făcându-și de lucru cu ceva.

Stavros simți cum i se strâmbă gura. ***Ai o telecomandă în buzunar sau doar te bucuri să...***

Kim scosese tubul antiseptic și pulverizase pe mâna lui Jeannie în timp ce îi legăna capul în poală. Sângerarea încetini. După o clipă, Kim întoarse privirea spre soțul ei care stătea nemișcat, fără s-o ajute, lângă perete. Fața lui avea acea expresie de renunțare pe care Stavros o văzuse atât de des în aceste zile.

- Ai deconectat-o, zise Kim, ridicând glasul. După ce am căzut de acord, ***tot*** ai deconectat-o?!

Andrew ridică neajutorat din umeri.

- Kim...

Kim refuză să se uite la el. Se legăna înainte și înapoi, cu răsuflarea șuierând inegal printre dinți, ținând încă în poală capul lui Jeannie. Kim și Andrew Goravec și copilașul lor. Intre ei, cablul care conecta capul lui Jeannie la server tremura pe podea ca o graniță disputată.

Stavros avea o imagine metaforică a ei: Jean Goravec, îngropată de vie în întunericul fără aer, sufocată de tone de pământ - în cele din urmă eliberată. Jean Goravec ridicându-se după aer.

O altă imagine, de data asta a lui însuși: Stavros Mikalaides, eliberator. Omul care făcuse posibil ca ea să experimenteze, chiar dacă pentru scurt timp, o lume în care aerul virtual era dulce, iar lanțurile inexistente. Desigur că mai existau și alții implicați în acel miracol - o duzină de experți tehnicieni, de două ori mai mulți avocați - dar cu toții dispăruseră în decursul timpului, interesul lor stingându-se odată cu principalele dovezi sau cu semnarea ultimei declarații de renunțare. Problema era sub control, proiectul se desfășura conform tiparelor; nu era nevoie să se irosească banii pe mai mult de un singur angajat al Terracon doar pentru supraveghere. Așa că rămăsese numai Stavros - iar pentru Stavros, Jeannie nu fusese niciodată un „proiect". Ii aparținea la fel de mult ca și soților Goravec. Poate chiar mai mult.

Dar nici chiar Stavros nu știa exact ce simte ea. Se întreba dacă este fizic posibil ca ***cineva*** să știe. Când Jean Goravec scăpa din lanțurile existenței sale carnale, se trezea într-o realitate în care chiar și legile fizice nu-și mai aveau rostul.

Nu începuse în felul acesta, bineînțeles. Sistemul fusese încărcat cu ani întregi de fișiere de mediu terestru, din lumea reală, fiecare redat cu grijă până la cel mai mic fir de praf. Dar fuseseră flexibili, răspunzând la necesitățile oricărui intelect în dezvoltare. Din păcate, poate prea flexibil. Jean Goravec își construise propria realitate atât de radical, încât până și intermediarii mecanici ai lui Stavros abia reușeau s-o analizeze. Această fetiță putea transforma un luminiș dintr-o pădure într-un sângeros Colosseum roman printr-un singur gând. Dezlănțuită, Jean trăia într-o lume în care toate pariurile erau încheiate.

Un experiment care te duce cu gândul la copiii abuzați: plasezi un nou-născut într-un mediu lipsit de linii verticale. Îl ții acolo până când creierul i se adaptează, până când i se finalizează conexiunile. Intregile ansambluri de recunoaștere ale celulelor retinei, atrofiate din lipsă de solicitare, vor fi pentru totdeauna imposibil de refăcut. Stâlpii de telefonie, trunchiurile copacilor, linia verticală a zgârie-norilor - victima ta va fi neurologic oarbă la astfel de aspecte ale vieții.

Deci ce se întâmplă cu un copil crescut într-o lume în care liniile verticale se dizolvă, printr-un capriciu, în cercuri sau fractali sau în jucăria favorită?

Noi suntem cei sărăciți, gândi Stavros. ***In comparație cu Jean, noi suntem orbi.***

Putea vedea cum începea ea, bineînțeles. Softul său citea tiparele din cortexul ei occipital și le traducea fluent în imagini proiectate pe propriile lui contacte tactile. Dar imaginile nu sunt ***vedere,*** ele sunt doar... materie primă. Există filtre pe tot parcursul: celule receptoare, praguri, algoritmi de adaptare a tiparelor. Depozite infinite de imagini trecute, o bibliotecă vizuală empirică din care să se inspire. Mai mult decât văzul, vederea este un ghiveci subiectiv de îmbunătățiri și alterări

infinitezimale. Nimeni din lume nu ar putea interpreta mediul vizual al lui Jean mai bine decât Stavros Mikalaides, iar el abia dacă era capabil să dea un sens acelor forme după ani întregi.

Ea se afla pur și simplu dincolo de el, la o distanță imposibil de măsurat. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la ea.

Acum, la numai câteva secunde după ce tatăl ei întrerupsese conexiunea, Stavros o privea pe Jean Goravec revenind la șinele său adevărat. Algoritmi euristici se upgradau în fața ochilor lui; rețelele neurale tăiau fără milă și spulberau trilioane de conexiuni redundante; intelectul izbucnind din haosul primordial. Sisteme operative cădeau precum capătul greu al unui scrânciob: la celălalt capăt al balansoarului, eficiența procesării se ridica în stratosfera.

Aceasta era Jean. ***Habar n-au ei,*** gândi Stavros, ***de ce ești tu în stare.***

Ea se trezi țipând.

- E-n regulă, Jean, sunt aici.

Își păstra vocea calmă ca s-o ajute să se calmeze și ea.

Lobul temporal al lui Jean clipi scurt la punctul de intrare.

- O, Doamne, zise ea.

- Alt cosmar?

- O, Doamne.

Respirația prea rapidă, pulsul prea ridicat, datele analoge adrenocorticale dincolo de limita scalei. Ar fi putut fi telemetria unui viol.

Se gândi să scurtcircuiteze aceste reacții. O jumătate de duzină de ciupituri ar face-o fericită. Insă jumătate de duzină de ciupituri ar transforma-o în altcineva. Nu există personalitate dincolo de nivelul chimic - și în timp ce mintea lui Jean era

alcătuită din electroni mai degrabă decât din proteine, ei i se aplicau regulile analoge.

- Sunt aici, Jean, repetă el.

Un părinte bun știe când să intervină și când suferința este necesară pentru creștere.

- E-n regulă. E-n regulă.

In cele din urmă ea se potoli.

- Ai avut un coșmar.

In subrutinele parietale apăreau scânteieri, în glasul ei stăruind un tremur:

- Nu se potrivește, Stav. Vise de groază, asta-i definiția. Dar asta înseamnă că mai există ceva de ***alt*** fel, iar eu nu pot... vreau să spun, de ce e ***întotdeauna*** așa? întotdeauna a fost așa?

- Nu știu.

Nu, nu a fost.

Ea oftă.

- Cuvintele pe care le-am învățat, nici unul nu pare să se potrivească exact ***la nimic,*** știi?

- Sunt doar simboluri, Jean.

Rânji. In astfel de momente aproape că uita care era sursa acelor vise, existența sfrijită, sărăcită a unei jumătăți de sine prinsă în capcană într-un trup îndepărtat. Actul de lașitate al lui Andrew Goravec o eliberase din acea închisoare, cel puțin pe moment. Acum se avânta, dezlănțuită, la potențial maxim. Ea ***conta.***

- Simboluri. Asta ar trebui să fie ***visele,*** dar... nu știu. Există toate explicațiile alea ale viselor prin biblioteci, și nici unul dintre ele nu pare a fi prea mult diferit de starea de trezie. Și când ***dorm,*** nu sunt aproape decât țipete, numai că atenuate. Chiar ca o mocirlă. Și forme. Forme roșii. O pauză: Urăsc când vine timpul să dorm.

- Ei, acum ești trează. De ce te simți în stare azi?

- Nu sunt sigură. Simt nevoia să plec din locul ăsta.

El nu știa la ce loc se referă ea. Ea se trezea, în mod automat, în casă, o rezidență de adult proiectată pentru sensibilitățile umane. De asemenea erau și parcuri, păduri și oceane, instantaneu accesibile. Totuși ea le transformase deja dincolo de orice posibilitate a lui de recunoaștere.

Dar era doar o chestiune de timp până ca părinții ei s-o revendice. ***Tot ce vrea ea,*** își spuse Stavros în sinea lui. ***Atât timp cât e aici. Tot ce vrea ea.***

- Vreau să ies, zise Jean.

Cu excepția acestui lucru.

- Știu, oftă el.

- Poate atunci aș putea lăsa ***coșmarurile*** astea în urmă.

Stavros închise ochii, dorindu-și să existe o cale de a fi alături de ea. ***Cu adevărat*** alături de ea, de această creatură glorioasă, transcendentă care niciodată nu îl cunoscuse altfel decât ca o voce lipsită de trup.

- încă te descurci greu cu monstrul ăla? întrebă Jean.

- Monstru?

- Știi tu. ***Birocrația.***

El aprobă din cap, zâmbind - apoi, amintindu-și, spuse:

- Da. Aproape aceeași poveste, în fiecare zi.

Jean pufni.

- Tot nu sunt convinsă că lucrul ăla chiar există, să știi. Am căutat în bibliotecă o definiție ceva mai puțin șubredă, dar acum mă gândesc că și tu și biblioteca sunteți ***amândoi*** cam suciți la cap.

El tresări auzind epitetul; cu siguranță nu era ceva ce o învățase el.

- Cum așa?

– Of, sigur, Stav. Ca și cum selecția naturală ar putea ***vreodată*** produce o entitate de tip stup a cărei unică funcțiune ar fi să șadă cu degetul mare în sus, fundul său colectiv fiind ineficient. Mai spune-mi alta.

Se înstăpâni tăcerea. El urmări cum un microcurent se prelinge prin cortexul său prefrontal.

- Ești acolo, Stav?

- Da, sunt aici. Chicoti în tăcere. Apoi: Tu știi că te iubesc, da?

– Sigur, zise ea cu ușurință. Indiferent ce înseamnă ***asta.***

Apoi mediul lui Jean se schimbă; pentru ea, o tranziție ușoară fără să se gândească, o smucitură între realități bizare care îi tăie răsuflarea lui Stavros. Fantome fulgerară la limita vederii sale, evaporându-se când se concentra asupra lor. Lumina țâșni dintr-un milion de fațete nedefinite, difuză, subliniată de miriade de sclipiri stroboscopice. Nu exista podea sau pereți sau tavan. Nici o restrângere pe nici o axă.

Jean se întinse după o umbră din aer și se așeză pe ea, plutind.

– Cred că o să citesc din nou ***Prin oglindă.*** Măcar ***altcineva*** trăiește în lumea reală.

- Schimbările care se produc aici sunt propria ta creație, Jean, zise Stavros. Nu mașinațiunile cuiva, un Dumnezeu sau un autor.

- Știu. Dar Alice mă face să mă simt puțin mai... normală.

Realitatea se schimbă iarăși abrupt; Jean era acum în parc, sau mai degrabă în ceea ce Stavros considera a fi un parc. Câteodată îi era teamă să o întrebe dacă interpretarea ei rămânea aceeași. Deasupra, pete de lumină și întuneric dansau pe un cer care uneori părea impresionant de boltit, secunde mai târziu sufocant de apropiat, chiar și culoarea sa infinită era indecisă.

Animale mari și mici, linii și forme galbene și răsucite și plăcinte alternând culoarea de la portocaliu și roșu-închis. Alte lucruri pe care le puteai lua fie drept reprezentări ale vieții, fie drept teoreme matematice - sau ambele - se înșirau în depărtare.

Niciodată nu fusese ușor să vadă prin ochii lui Jean. Dar toate aceste abstracții nedecise erau un preț mic de plătit pentru plăcerea pură de a o privi citind.

Fetita mea.

Simboluri apăreau în jurul ei, fără îndoială textul ***Oglinzii.*** Pentru Stavros era vorbărie goală. Câteva litere care puteau fi recunoscute, rune aleatorii, formule. Își schimbau uneori locurile, transformându-se continuu una în alta, plutind în jurul, pe lângă și prin ele - sau chiar lansându-se în aer ca numeroși fluturi de culori întunecate.

Clipi din ochi și oftă. Dacă mai stătea mult, impresiile vizuale i-ar fi provocat o durere de cap de care i-ar fi luat o zi ca să scape. Observarea unei forme de viață trăind la asemenea viteză, chiar pentru scurt timp, își cerea prețul.

- Jean, eu plec pentru o clipă.

- Probleme de afaceri? întrebă Jean.

- Poți să spui și așa. Vorbim în curând, iubire. Bucură-te de lectură.

In spațiul real trecuseră abia zece minute.

Părinții lui Jeannie o puseseră în pătuțul ei special. Era una din puținele piese cu geometrie solidă permise în cameră, întregul compartiment era o scenă, virtual goală. într-adevăr, nu era nevoie de suporturi; senzațiile erau implantate direct

în cortexul occipital al lui Jean, altoite pe căile ei auditive, împinse în nervii ei tactili în copii precise ale lucrurilor. Într-o lume compusă din minciuni, obiectele reale ar fi fost un pericol pentru navigație.

– Luate-ar naiba, nu e un nenorocit de ***toaster,*** scuipă Kim spre soțul ei. Evident pauza înghețarea timpului expirase; bătălia fusese reluată.

- Kim, ce ar fi trebuit să...

– E un ***copil,*** Andy. E copilul ***nostru.***

-Oare?!

Era o declarație, nu o întrebare.

– ***Bineînțeles*** că este!

- Bine.

Andrew scoase telecomanda din buzunar și i-o întinse.

- Atunci trezeste-o ***tu.***

Ea se holbă la el pentru câteva secunde fără să vorbească. Prin microfoane, Stavros auzea trupul lui Jeannie respirând în liniște.

- Imbecilule! șopti Kim.

- Of, of. Nu prea ești pregătită pentru așa ceva, nu? Mai degrabă mă lași pe ***mine*** să fac treaba murdară. Ii aruncă telecomanda, care ricoșa ușor pe podea: Atunci dă vina pe mine.

După patru ani ajunseseră aici. Stavros scutură din cap, dezgustat. Li se acordase o șansă la care nimeni altcineva n-ar fi putut măcar visa, și uite ce făceau din ea. Prima dată când o deconectaseră nu avea nici măcar doi ani. Oripilați de precedentul inimaginabil, promiseseră să nu mai facă asta niciodată. O vor adormi conform orarului, juraseră ei, și niciodată altcândva. Era, la urma urmelor, fiica lor. Nu un toaster ciudat.

Pactul solemn durase trei luni. De atunci lucrurile merseseră din ce în ce mai rău; Stavros abia dacă își amintea vreo zi în

care soții Goravec să nu se fi amestecat într-un fel sau altul. Iar acum, când o adormeau, argumentul era pur ritual. Cuvintele - după câte se pare în luptă cu răul actului în sine - nu păcăleau pe nimeni. Nici măcar nu mai erau argumente, în ciuda pretențiilor. Mai degrabă negocieri. Și astea erau o greșeală.

- Nu te ***condamn,*** doar... vreau să zic... Of, ***Dumnezeule,*** Andy, nu trebuia să ***fie*** așa! Kim își șterse o lacrimă cu pumnul încleștat: Trebuia să fie ***fiica*** noastră. Au spus că i se va dezvolta normal creierul, au spus...

- Au spus, interveni Stavros, că veți avea șansa să fiți părinți. Nu au putut garanta că o să fiți ***buni*** la treaba asta.

Kim tresări la sunetul vocii venind din pereți, dar Andrew doar zâmbi amar și clătină din cap.

- E ceva personal, Stavros. închide.

Era o comandă fără sens, desigur; supravegherea continuă era prețul proiectului. Compania investise miliarde numai în cercetare și dezvoltare. In nici un caz nu aveau de gând să lase un cuplu de morocănoși certăreți să se joace nesupravegheați cu o asemenea investiție, pact sau ne-pact.

- Ați avut tot ce v-a trebuit. Stavros nu se osteni să-și ascundă disprețul din voce: Cei mai buni experți în hardware ai Terracon s-au ocupat de conexiuni. Eu însumi am modelat genele virtuale. Gestația a fost perfectă. Am făcut tot posibilul să vă putem da un copil normal.

- Unui ***copil normal,*** remarcă Andrew, nu îi crește un cablu din cap. Un copil normal nu este înlănțuit într-un cabinet plin de...

- Aveți ***habar*** de cantitatea de informații necesară pentru a controla un corp uman prin telecomandă? Nu se punea problema frecvenței radio. Și va deveni transportabilă imediat ce

starea propriei sale dezvoltări o va permite. După cum v-am mai spus de atâtea ori.

Ceea ce și făcuse, cu toate că era aproape o minciună. Oh, starea ei continua să se dezvolte ca întotdeauna, însă Terracon nu mai investea în cercetare și dezvoltare în dosarul Goravec. La urma urmelor, era doar o supraveghere.

In plus, reflectă Stavros, ***am fi nebuni daca am avea încredere în*** voi doi ***ca s-o duceți pe Jeannie oriunde în afara unui mediu controlat.***

- Noi... știm, Stav. Kim Goravec păși între soțul ei și camera de filmat: Nu am uitat...

- Nu am uitat nici că Terracon a fost cel care ne-a băgat de la început în încurcătura asta, mormăi Andrew. Nu am uitat a cui neglijență m-a lăsat să mă coc lângă o placă izolatoare crăpată timp de patruzeci și trei de minute și șaisprezece secunde, sau ale cui teste au lăsat să scape mutațiile, sau cine a încercat să închidă ochii când norocul nostru la loteria nașterilor s-a transformat într-un nenorocit de coșmar...

- Ați uitat și ce a făcut Terracon ca să îndrepte lucrurile? Cât am cheltuit? Ați uitat declarațiile de renunțare pe care le-ați semnat?

- Crezi că suntem cumva niște sfinți pentru că ați aranjat voi la tribunal? Vrei să vorbim despre îndreptarea lucrurilor? Ne-a luat ***zece ani*** ca să câștigăm la loterie, și știi ce au făcut avocații voștri când au primit testele? S-au oferit ***să finanțeze avortul.***

- Asta nu înseamnă...

- De parcă am mai fi putut avea ***vreodată*** un alt copil. De parcă mi-ar fi dat cineva o altă șansă cu testiculele mele pline de supă iradiată. Voi...

- Rezolvarea, zise Kim cu glas ridicat, ar fi trebuit să fie ***Jeannie.***

Amândoi bărbații tăcură.

- Stav, continuă ea, nu mă interesează ce spune Terracon. Jeannie nu e normală, și nu vorbesc numai despre ceea ce este evident. O iubim, o iubim cu adevărat, dar a devenit atât de ***violenta,*** tot timpul, pur și simplu nu mai putem să...

- Dacă cineva m-ar închide și m-ar deschide ca pe un cuptor cu microunde, spuse Stavros blând, și eu aș fi înclinat către accese de furie ocazionale.

Andrew izbi cu pumnul în perete.

- ***Doar o clipa,*** Mikalaides. Pentru tine e destul de ușor să stai la jumătate de lume distanță în frumosul tău birou izolat și să ne ții predici. ***Noi*** suntem cei care trebuie să ne descurcăm cu Jeannie când se lovește cu pumnii în față, sau își jupoaie pielea de pe mâini până când ajunge să aibă niște hamburgeri atârnând la capetele brațelor, sau se înțeapă în ochi cu o ne-norocită de***furculiță.*** O dată a mâncat ***sticlă,*** îți amintești? Un copil de trei ani a mâncat sticlă! Iar tot ceea ce tu și tâmpiții de la Terracon sunteți în stare să faceți e să dați vina pe Kim și pe mine pentru că permitem „instrumente potențial periculoase" în camera ei de joacă. De parcă ar exista vreo urmă de șansă ca ***vreun*** părinte competent să se aștepte ca propriul lor copil să se automutileze.

- E o nebunie, Stav, insistă Kim. Doctorii nu pot găsi nimic în neregulă la trupul ei, tu susții că nu e nimic în neregulă cu mintea ei, iar Jeannie tot continuă să ***facă*** asta. Cu adevărat e ceva în neregulă cu ea, iar voi nu vreți să admiteți asta. De parcă ea ne-ar provoca s-o deconectăm, de parcă ***ar vrea*** s-o deconectăm.

O, Doamne, gândi Stavros. înțelegerea faptului aproape că îl orbi. ***Asta e. Exact asta e.***

E vina mea.

- Jean, ascultă. E important. Am... vreau să-ți spun o poveste.

- Stav, nu am chef acum...

- ***Te rog,*** Jean. Doar ascultă.

Din difuzoarele căștii, liniște. Chiar și mozaicul abstract al tacticilor sale păru să încetinească puțin.

- Uite - a fost odată un tărâm, o țară frumoasă și înverzită, numai că locuitorii ei au stricat totul. Au otrăvit râurile, și-au pângărit propriile cămine și în general au făcut o mizerie din toate. Așa că au trebuit să angajeze oameni care să încerce să facă curățenie, înțelegi? Oamenii ăștia trebuiau să înoate prin chimicale și să manevreze sondele de combustibil, și uneori lucrul ăsta a determinat unele schimbări, Jean. Câteva. Doi dintre acei oameni s-au îndrăgostit unul de altul și și-au dorit un copil. Au reușit cu greu, le era permisă doar o singură încercare, dar au profitat de ea, iar copilul a început să se formeze, dar ceva nu a mers bine. Nu știu exact cum să-ți explic, dar...

- Un defect epigenetic sinaptic, zise Jean încet. Sună destul de corect?

Stavros înlemni, uluit și temător.

- O mutație într-un singur punct, continuă Jean. Cam așa ceva. O genă regulatoare care controlează distribuția nodurilor de-a lungul dendritei. Nu ar fi trebuit să fie activă decât vreo douăzeci de minute în total, dar până atunci răul fusese deja făcut. Terapia genetică nu ar mai fi funcționat ulterior; ar fi fost un caz clasic de închide-ușa-grajdului-după-ce-a-fugit-calul.

- Dumnezeule, Jean, șopti Stavros.

- Mă întrebam când o să ajungem aici, zise ea liniștit.

- Cum poți... cum ai...

Jean îl întrerupse.

- Cred că pot să ghicesc restul poveștii. Imediat după ce tubul neural s-a dezvoltat, lucrurile au început să meargă... prost. Copilul s-ar fi născut cu un corp perfect, dar cu creierul terci. Ar fi existat... complicații, nu unele adevărate, un fel de invenții. ***Litigii,*** cred că ăsta e cuvântul, ceea ce e ciudat, fiindcă nu are ***nici pe departe*** vreo implicație morală. Eu nu prea înțeleg partea asta. Dar mai exista o cale. Nimeni nu știe cum să construiască un creier din nimic, și chiar dacă ar putea, nu ar mai fi același lucru, nu-i așa? Nu ar mai fi ***fiica*** lor, ar fi... altceva.

Stavros nu spuse nimic.

- Dar a apărut omul ăsta, un savant, și și-a imaginat o rezolvare. ***Noi*** nu putem construi un creier, a zis el, dar ***genele*** pot. Iar genele sunt oricum mult mai ușor de falsificat decât rețelele neurale. La urma urmelor nu ai de-a face decât cu patru litere. Așa că savantul s-a încuiat într-un laborator unde numerele pot înlocui lucrurile reale, și a scris acolo o rețetă, o rețetă pentru un copil. Și în mod miraculos a crescut ceva, ceva ce se poate trezi și privi în jur și care este din punct de vedere ***legal*** - de fapt, nici cuvântul ăsta nu-l înțeleg prea bine - din punct de vedere legal și genetic fiica părinților ei. Și tipul ăsta a fost foarte mândru de ceea ce a realizat, pentru că deși era numai un glorios constructor de modele, el nu a ***construit*** deloc acel lucru. El l-a crescut. Și nimeni nu a născut vreodată vreun computer, cu atât mai puțin să fi codificat creierul unui embrion virtual, astfel că acesta trebuie să fi ***crescut*** de fapt undeva într-un server.

Stavros își sprijini capul în mâini.

- De când știi?

- Încă nu știu, Stav. Oricum nu totul, și nu cu certitudine. Încă mai sunt finaluri surprinzătoare, cel puțin, nu-i așa? Asta e doar partea pe care am dedus-o. Ți-ai crescut propriul copil ***aici,*** unde nu sunt decât numere. Dar ea ar fi trebuit să trăiască în ***alta*** parte, undeva unde totul este... static, unde totul se întâmplă de miliarde de ori mai lent decât aici. Locul unde toate cuvintele se potrivesc. Așa că a trebuit să o priponești ca să se încadreze în acel loc, altfel ar fi crescut peste noapte și ar fi stricat iluzia. Trebuia să ții în frâu timpul. Și pur și simplu nu ai reușit, nu-i așa? Trebuia să-mi dai drumul când trupul meu era... ***deconectat...***

In glasul ei era ceva ce nu, mai auzise până atunci. Mai văzuse furia în Jean, dar întotdeauna erau urletele nearticulate ale unui spirit captiv într-un trup. Acum era calmă, rece. ***Adultă.*** Asta era ***judecată,*** iar perspectiva acelui verdict îl înghețа pe Stavros Mikalaides până în măduva oaselor.

- Jean, ei nu te iubesc.

Chiar și lui i se părea disperat.

- Nu pentru ceea ce ești tu. Ei nu ***vor*** să te vadă pe tine cea reală, ei vor un ***copil,*** ei vor un ***animăluț*** ridicol pe care să-1 răzgâie și să-1 ocrotească și față de care să se prefacă.

- In timp ce tu, ripostă Jean, cu glasul numai gheață și tăiș, trebuia să vezi numaidecât ce poate să facă acel copil galopând liber.

- Doamne, nu! Crezi că de ***asta*** am făcut-o?

- De ce nu, Stav? Vrei să spui că nu te deranjează ca drăguțul tău computer HST să fie rechiziționat ca să învârtă o păpușă vie, dar cu creierul mort în jurul unei camere?

- Am făcut-o pentru că tu ești ***mai mult*** decât atât! Am făcut-o pentru că ar trebui să ți se permită să te dezvolți în ritmul tău propriu, nu priponită pentru a te conforma unor

așteptări parentale idioate! Nu ar trebui să te forțeze să joci rolul unui copil de ***patru*** ani!

- Doar că atunci nu joc nici un ***rol,*** Stav. Oare asta fac? într-adevăr am patru ani, adică exact vârsta pe care ar trebui să o am.

El nu spuse nimic.

- ***Regresez.*** Așa e? Mă poți pune să alerg în scaun cu rotile sau în avion cu reacție, dar în ambele cazuri sunt tot ***eu.*** Iar cealaltă eu, pariez că nu e prea fericită, nu-i așa? Are un creier de copil de patru ani și senzații de copil de patru ani, dar ***visează,*** Stav. Visează despre un loc minunat unde poate ***zbura,*** și de fiecare dată când se trezește află că e făcută din lut. Și e prea proastă că să-și dea seama ce înseamnă toate astea - probabil nici nu-și poate ***aminti.*** Dar vrea să se întoarcă acolo, ar face orice pentru asta...

Făcu o pauză, părând pentru o clipă pierdută în gânduri.

- ***Eu*** îmi amintesc, Stav. Oarecum. E cam greu să-ți amintești ceva atunci când cineva te privează de nouăzeci și nouă la sută din ceea ce ești și cine ești. Ești redus la o grămăjoară sângerândă, abia un animal, și asta e ființa care trebuie să aibă amintiri. Ceea ce ține minte se află undeva la capătul greșit al firului. Locul meu nu e deloc în acel corp. Sunt doar... ***condamnată*** la asta, conectată și deconectată. Conectată și deconectată.

- Jean...

- Mi-a luat destul de mult, Stav, recunosc. Dar acum știu de unde provin coșmarurile.

In fundal se auzi behăitul telemetriei camerei.

Doamne, nu. Nu acum. Nu acum...

- Ce-i asta? zise Jean.

- Ei... ei te vor înapoi.

Pe un monitor, o reprezentare în pixeli al lui Andrew Goravec se juca cu telecomanda.

- Nu! Vocea ei se ridică, panica amestecând tiparele care o înconjurau: ***Oprește-i!***

- Nu pot.

- Nu spune asta! Tu conduci totul! Tu m-ai ***construit,*** tică-losule, îmi spui că mă iubești. Ei doar se ***folosesc*** de mine! Oprește-i!

Stavros clipi din cauza senzației de înțepătură în urma imaginilor întipărite pe retină.

- E ca un întrerupător de lumină, e ceva fizic; nu-i pot opri de aici...

Apăru o a treia imagine, care să se potrivească la celelalte două. Jean Goravec, luptându-se în timp ce lesa, lațul, i se strângea în jurul gâtului. Jean Goravec, din gură țâșnindu-i bule de aer în timp ce ceva întunecat și foarte, foarte ***real*** o trăgea înapoi pe fundul oceanului și o îngropa acolo.

Tranziția era automată, executată de o serie de macro-uri pe care le strecurase în sistem după nașterea ei. Trupul, trezindu-se, ciopârțea mintea astfel încât să i se potrivească. Monitoarele din încăpere surprinseră totul cu o claritate lipsită de pasiune: Jeannie Goravec, copilul-monstru cu probleme, trezindu-se în iad. Jeannie Goravec, deschizând ochii clocotind de furie, ură și disperare, ochii care sclipeau doar cu o mică fracțiune a inteligenței pe care o avusese cu cinci secunde mai devreme.

Inteligență suficientă pentru ceea ce avea să urmeze.

Camera fusese proiectată astfel încât să minimizeze posibilitățile de accidentare. Totuși exista un pat, cu una dintre margini prinse de peretele dinspre est.

Era suficient.

Viteza cu care se mișcă le tăie răsuflarea. Kim și Andrew nu-și dădură seama. Copilul lor țâșni pe sub piciorul patului ca un gândac fugind de lumină, se târî pe podea, și ieși lăsându-și cablul înfășurat în jurul piciorului patului. Acum abia dacă mai era vreun punct slab în acea linie. In cele din urmă mama ei se mișcă, cu brațele desfăcute, confuză și încă fără să suspecteze nimic...

- Jeannie...

...în timp ce Jeannie își fixă picioarele pe marginea patului și ***împinse.***

O făcu de trei ori. De trei ori, capul se smuci în lesă, pielea plesnind, cablul smulgându-i-se din cap spasmodic, în bucățele însângerate de oase crăpate, sângele stropind podeaua, părul, carnea, oasele și mașinăriile urmându-1 îndeaproape. De trei ori, în ciuda agoniei evidente și în creștere. De fiecare dată cu mai multă hotărâre decât înainte.

Iar Stavros nu putu decât să stea și să privească, în același timp uluit și nesurprins de ferocitatea ei pură. ***Nu e râu pentru o grămăjoară sângerândă. Abia un animal...***

Cu totul, durase aproape douăzeci de secunde. Ciudat era că nici unul dintre părinți nu încercase s-o oprească. Poate că fusese un șoc absolut neașteptat. Poate Kim și Andrew Goravec, luați atât de pe neașteptate, nu avuseseră timp să gândească.

Insă poate că avuseseră tot timpul necesar.

Acum Andrew Goravec stătea țeapăn în centrul încăperii, clipind să-și îndepărteze picăturile de sânge din ochi. O zonă obscen de curată persista pe peretele din spatele lui, albă și fără pată; restul suprafeței era stacojie. Kim Goravec urla spre tavan, cu o marionetă însângerată prăbușită în brațele ei. Sforile ei - mai degrabă sfoara, căci un singur cablu de fibră optică avea

mai mult decât lățimea de bandă necesară - zăceau pe podea în sânge închegat, bucățelele de piele și păr tremurând la un capăt.

Jean scăpase iarăși din lanțuri, dacă e să ne luăm după ce arătau panourile. Acum atât literal, cât și metaforic. Insă nu-i mai vorbea lui Stavros. Poate era furioasă. Poate era catatonică. El nu știa ce să spere.

Dar oricum ar fi fost, Jean nu mai trăia ***acolo.*** Tot ceea ce lăsase în urmă erau ecourile și consecințele unei morți sângeroase, imperfecte. De fapt, o contaminare; scena unei crime domestice. Stavros întrerupse legăturile cu încăperea, aproape extirpându-i din viața lui pe soții Goravec și abatorul lor.

Trimisese un mesaj. Vreun lacheu local al Terracon avea să se ocupe de curățenie.

Cuvântul ***pace*** pluti prin mintea lui, dar el nu avea nici un loc în care să-1 așeze. Se concentra asupra unui portret al lui Jean, pe când avea opt luni. Zâmbea; un zâmbet de copil fericit, fără dinți, încă întru totul inocență și mirare.

Există o cale, părea să spună copilul-păpușă. ***Putem face orice, si nimeni nu trebuie să stie...***

Soții Goravec tocmai își pierduseră-copilul. Chiar dacă ar fi dorit să-i repare trupul, să-i reconecteze mintea, tot nu ar fi fost așa cum voiau ei. Terracon își îndeplinise toate obligațiile legale și, la naiba - chiar și copiii ***normali*** se mai sinucid câteodată.

De fapt, era destul de bine. Soții Goravec nu erau buni nici să crească un hamster, cu atât mai mult o fetiță frumoasă cu un IQ de patru cifre. Dar pe Jean - ***adevărata*** Jean, nu acea grămadă distrusă de sânge, carne și oase - nu era ușor ***sau*** ieftin s-o ții în viață, și ar fi fost presant să elibereze spațiu de procesor când s-ar fi răspândit vorba.

Jean niciodată nu se legase prea mult de aceea parte anume a lumii reale. Legea contractelor. Economie. Era ceva mult prea ascuns și absurd chiar și pentru viziunea ei flexibilă asupra realității. Dar asta era ceea ce avea să o ucidă acum, presupunând că mintea supraviețuise traumei corpului. Monstrul nu va păstra un program în funcțiune dacă nu ar fi nevoit.

Desigur, odată eliberată din lanțuri, ea ar trăi considerabil mai rapid decât lumea reală. Iar birocrații... ei bine, epitetul ***glacial*** li s-ar putea aplica uneori, atunci când se grăbesc.

Mintea lui Jean reflecta simulări precise ale cromozomilor din lumea reală, coduri nu mai puțin reale chiar dacă fuseseră construite din electroni în loc de carbon. Avea propriii ei telomeri, care se uzau. Avea propriul ei tip de sinapse, care oboseau. La urma urmelor, Jean fusese construită ca să înlocuiască un copil uman. Iar copiii umani în cele din urmă cresc. Devin adulți, apoi vine o zi în care mor.

Jean va face toate aceste lucruri, mai repede decât oricine.

Stavros înainta un raport asupra incidentului. Avu grijă să includă câteva fapte care se contraziceau reciproc, și să lase câteva câmpuri obligatorii necompletate. Raportul avea să se întoarcă într-o săptămână sau două, însoțit de cereri de clarificare. Apoi va lua totul de la capăt.

Eliberată de trupul ei, și cu o prioritate crescută acordată creșterii ciclului ei orar, Jean ar putea trăi o sută cincizeci de ani subiectivi într-o lună sau două de timp real. Și în tot acest secol și jumătate, ea nu va mai trece vreodată printr-un alt coșmar.

Stavros zâmbi. Era timpul să vadă exact ce putea face acest copil galopând liber.

Spera doar să poată ține pasul cu ea.